

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Oliverii Florentii Waterloop Congreg. Oratorii B. Mariae
Aspricol. Presbyteri Monita Spiritvalia Et Moralia
Tetrastichis distincta**

Waterloop, Oliverius F.

Antverpiae, 1657

Sperne sperni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9689

Sperne sperni.

24. **B**ilem inquieti pectoris
In te protervus evomit.
Vicésne reddas? Neglige,
Aufferre quod nequis, malum.

Sublime virtutis genus
Conculcat orbis degener:
Sibi que similes erigit,
Premit que dissimiles sibi.

Calumniæ molimina,
Et invidorum sibilos,
Mentis modestæ robore,
Ceum palma ranas, despice.

Est præmium virtus sibi:
Claret seipsâ: spiculi
Linguae nigræ, & discriminis
Secura venturi, nitet:

Nil exteræ cupiens opis,
Nil laudis exteræ indiga,
Tumêre nescit fascibus,
Popularibusve plausibus:

Animosa propriis bonis,
Immota duris; sæculi
Caduca, fluxa, inania,
Ab arce summâ despicit.

Patientiæ necessitas
Vbique regnat. At bonum
Si dum facis, pateris malum,
Duplicem mereris lauream.

Pati necesse est: sed pati
Benè ut opereris, est opus
Dignum coronâ duplici,
Patientiæ, atque operis boni.

Pulchrum pati; at pati mala,
Bona faciendo, pulchrius:
Est magna laus operis boni;
Patientiæ laus maxima.

Te, quando ne perdas DEUM:
Facis bona & pateris mala,
DEUS recusat perdere.
Laboris est seges, salus.

Quicumque, puriori
Cor incitatus cæstro,
Aves parare nomen
Decusque sanctitatis;

Atro licet noteris
Falsæ colore culpæ;
Id ore fer tacente,
Id fronte fer serenâ:

Id corde fer quieto.
Tantum scelus patravi,
Dic; verbulo nec uno
Fictum nefas refelle:

Ni fortè tu vel alter
Passurus inde damnum,
Famæ gravi periculo,
Aut corporis labore.

Sic magnus ille quondam
Paphnutius, silenti
Est passus ore turpis
Probrum notamque furti.

Theodora sic (licet lux
Phariæ secunda terræ)
Infamiâ pudendæ
Falsò notata culpæ:

Quamvis & hac & ille,
Fraudis sciens iniquæ,
Gravi piaret insons,
Ceu vera probra, damno.

Tales fuere mille,
Quibus probata virtus
Ad astra fortiore
Dedit volare pennâ.

O sanctior ferendæ
Calumniæ voluntas !
Quantâ soles serenas
Mentes beare luce !

Hinc pectoris benigni
Tranquillitas stupenda,
Nullo movenda motu,
Cælo, DEOQUE fixa.

His certiora Vates
Numquam Sybilla dixit;
Quæ me tamen canentem
Profana turba ridet.

Ignara turba veri,
Egena turba mentis,
Vim veritatis audet
Meras putare, nugas.

At, abditam quibus rem
Dedit probare virtus,
Me, corde teste, jurant
Haud frivolum Poëtam.

25. Te spernit alter, & tua ?
Nil verere : ama DEUM.
Quò plus amas ; hòc plus amat:
Amor est amori præmium.

Sperni recusas & pati ?
Semen recusas gloriæ:
Est turpitude nobilis,
Turpem videri pro DEO.

Animi altioris est nota,
Optare sperni : altissimi,
Gaudere : superas, si potes
Amare qui te spreverint.

Superbus es, quisquis fugis
Sperni, atque despectus doles;
Nec signa reddis debiti
Amoris, à quo sperneris.

Spe liber, & vano metu,
Vt vera suspires bona,
Te sperne : honora ceteros;
Et sperne sperni à ceteris.

Calumniarum & scommatum
In te acta tela despice:
Indigna pro dignis habe.
Sinit DEUS : quid dignius ?

Calumnias, sannas, probra,
(Quæ sæpè spes hominum leves
Turbare mœstitiâ solent)
Pro laude lætus excipe.

Est bulla rumor. Quidlibet
Pro more de te murmuret,
Aut vulgus illi succinat,
Nihil morare : sta in DEO.

Dolor,

Dolor, voluptas, gloria,
 Infamia, ut solent, fluant:
 Res nulla, te fixum DEO,
 Caduca decutiet loco.

Ne crede plus de te alteri,
 Quàm tu tibi: vulgi levis.
 Leves susurros, ne quidem
 Vnius assis æstima.

Mera bulla vulgi opinio.
 Miranda sit felicitas,
 Prodesse conari omnibus,
 Et displicere nemini.

Spe major humanâ, omnibus
 Placere, fors est: te licet
 Vox plebis ornet, nil tuo
 Addet bono, aut demet malo.

Spernente vulgo, te novum
 Fecisse questum deputa:
 Laudata doctis, & piis
 Probata, vulgus improbat.

Nemo unus omnibus placet:
 Rarus bonus, plures mali.
 Mâlis bono vel unico
 Placere, quàm centum malis.

Vni bono quisquis potest
 Placere, sat multis placet.
 Mâlis proinde uni bono
 Placere, quàm multis malis.

Multis malis cùm displices;
 Paucis tamen places bonis:
 Mâlis placere pauculis,
 Malè quàm placere pluribus.

Contemne, honora quos decet.
 Rectis probari mentibus,
 Honesta laus est: improbis
 Placere, dedecus puta.

Quòd omnibus multum places,
 Hoc vita displiceat tua:
 Suspecta vir prudens habet
 Quæ maximè vulgo placent.

Te quando vulgus æstimat,
 Hinc æstima quàm sis miser:
 Nisi turba te deriserit,
 Nondum beatum te puta.

Te nec bonum laudatio,
 Nec probra te facient malum:
 Non laude fies pulchrior,
 Nec turpior calumniâ.

Placere tu quidem omnibus
 Conare; nec spera tamen.
 Age justa: nemini invidet:
 Ama bonos, & æstima.

Heri serebas, & tuis
 Pluviam precabaris fatis:
 Hodie viator, imbris
 Precaris optatis malum.

Vnus tot ingratis DEUS,
 Tibique non semper placet:
 Te posse semper omnibus
 Placere, ne frustra putes.

Placere, nec placeat tibi,
 Nec displicere: si placet
 Tibi displicere, aut displicet
 Tibi placere, æquè sapis.

Malis

Malis placere si studes,
Prodesse non potes bonis:
Bonis nocere non timet,
Placere qui cupit malis.

26. Livoris & calumniæ
Spreta exolefcunt spicula.
Ostendis iras? agnitum
Videbitur culpæ probrum.

Nil corde recto ditius,
Nil innocente tutius.
Amas timere neminem?
Ama nocere nemini.

Injuriam fieri tibi
Nullam putabis, cum nihil
De te arroganter senseris:
Vexata crescit lenitas.

Opus coronat gloria:
Multis tamen, licet bonis,
Antestat actionibus
Dicti unius patientia.

Probrum fer, & grates age;
Nascetur è probro decus:
Ærumna dum mentem premit,
Ad se DEUS cor erigit.

Iuuisse, qui te nunc premunt,
Non pœnitebit: est bonis
Audire pro factis malè,
Et ferre iniqua, regium.

Benè fac; amaque despici.
CHRISTI esse membrum non potes,
Nisi lætus incedas viâ,
Quacumque præcessit Caput.

Fac, dicta aliorum mala
Ut facta dissolvant tua:
Benefac; ut & de te benè
Animus malignus sentiat.

Benefaciens, calumniam
Securus effugies: mala
Quod lingua se, quod est, probat,
Herumque; quid refert tuâ?

Vir magnus es, vir nobilis,
Si more majoris feræ,
Voces tibi oblatrantium
Securus exaudis canum.

Tibi quod adlatrent canes,
Lætare: parva non quatit,
Nec ima livor; impetit
Excelsa, summis imminet.

Calumniam quod alteri
Inferre nolis, justus es:
Sed fortis es vir, si potes
Calumniam ingenuus pati.

Tolerantiâ, calumniæ
Ridebis artificem: levis
Hunc lingua dicet feminam;
Tua te virum patientia.

Benè vive: dicta garrulæ
Contemne linguæ: te penes
Non est, quod unus, aut duo,
De te susurrent rabulæ.

Aliquid sinistri clanculum
De te susurrat sannio:
At fama de illo publica
Nihil susurrat clanculum.

Non

Non unus adfirmat palam,
Mendacii quòd sis parens,
Ab ore cuius veritas
Dudum fugata fugerit.

27. Durum est filere, cùm tibi
Injuria infertur gravis:
Est, cùm filere nescies,
Parata noxa durior.

Calumniarum spicula
Taciturnitate discute:
Ad verba stulti qui tacet,
Respondet aptè, & plus fatis.

Os innocens silentio
Se purgat, & loquitur fatis:
Tacentis ingenuus pudor
Est grandis excusatio.

Ne dente mordacem pete:
Lima, omne quæ ferrum solet
Mordere, nescit contumax
Morsum timere viperæ.

Mentis bonæ tranquillitas,
Modestia, & patientia
Dabunt silendo, ut optima
Loquaris, & persuadeas.

Ab ore freni nescio
Fit vulnus immedicabile,
Nisi medearis unico
Oblivionis pharmaco.

Calumnia, obrectatio
Torquebit innocentiam;
Sed falsitati posthuma
Supernatabit veritas.

Accusat innocentiam
Damnandus à puero senex;
Ne desit innocentia
Etiam patronus innocens.

Suber supernatat falo,
Mergique nescit: quòd magis
Livore vittus stringitur,
Hòc elevatur altius.

Linguae impudentis, veritas
Calumnias citò dissipat.
Infrenis oris est frequens
Vectigal infortunium.

Argutulis loquaculus
Tacitum petis ratiunculis:
Sed ille, sic victus, tuæ
Non invidet victoria.

Benè quod facis, carpit malus:
Sibi hic nocet; prodest tibi.
Gaude, tuumque auge bonum;
Sed invidi. dole malum.

Cui rectè agendo displices,
Illi nocet, nihil tibi.
Mutare, non in te bonum,
Sed in altero malum stude.

28. Opus optimum livor malus
Obrectat, & solens facit:
Si res bona invidiam parit,
Quis vitet invidiam bonus?

Malo vidente, fac bonum:
Illo invidente, nil age
Cur criminari te queat.
Mala arbor hunc fructum ferat.

M

For-

Formidine invidiam fugis?
 Indigna res verè viro.
 Ne te illa cedentem premat,
 Virtute palma stet tibi.

Virtute livorem doma:
 Frustrà pusillus cogites
 Placare livorem metu;
 Hoc fractus, illum digeres.

Si, laude quod dignum facis,
 Obscuret invidentia;
 Novam pete à speculo tuæ
 Infirmitatis gloriam.

Minoris invidentia,
 Majoris est felicitas:
 Est omnium miserrimus,
 Cui nemo prorsus invidet.

Mores in altos non cadit
 Inertiæ livor comes:
 Hic mentis indigentiam,
 Vitamque degenerem notat.

29. Si certius rerum omnium
 Valor carendo discitur:
 Te scire, mi Lector, volo
 Quantum sit invidiæ valor.

Qui nostra rides carmina,
 Non ista, sed te negligis:
 Poteras beatæ plurima
 Vitæ doceri commoda.

Nasute, quisquis nauseas,
 Versusque diltringis meos;
 Vis innocenti carmini
 Nocere, ne sis innocens.

Amice Lector, his scio
 Quid iudices de versibus:
 Dices bonos, qui sunt mali;
 Et optimos, qui sunt boni.

Inique Lector, his scio
 Quid iudices de versibus:
 Dices malos, qui vix boni,
 Et pessimos, qui vix mali.

Ni falsus es, vel invidus,
 Ne sperne, nec lauda omnia:
 Si cuncta laudas, falsus es,
 Si cuncta spernis, invidus.

Quæ pulchra sunt, velis licet
 Videre, stulte, non potes:
 Quæ pulchra sunt, possis licet
 Videre, non vis invidere.

Cur pulchra stultus non potes
 Videre, non vult invidus?
 Mens clara stulto, mens bona
 Adeste nescit invidio.

30. Vin' scire, cur non omnibus
 Probetur hic meus labor?
 Hoc nolo multis dicere;
 Tibi uni in aurem suggero.

Nescire me unum fat scio,
 Quæ scire se multi putant:
 Sed nescio an multi sciant,
 Me scire quanta nescio.

Plebs imperita quæ probat,
 Probare sæpè nescio:
 At plebs vicissim sæpius
 Probare nescit quæ probo.

Vt huic aduler, aut tibi,
Aptare frontem nescio:
Non capto, musca, nec sequor
Pinguis culinæ prandia.

Non verba prurientibus
Vendo libenter auribus:
Nil intus inclusum mali
Abscondo; nil simulo boni.

Et oris, & cordis mihi
Iugis placet concordia:
Vbique constat frons mihi
Aperta, sermo candidus.

Major videri publicè,
Quàm sim, recuso: vocabula
Postpono sesquipedalia;
Socum cothurno præfero.

Non jacto ceras, nec genus,
Nec alia. Non sunt hæc mea:
Mei memor, memet mei
Dimetior modulo pedis.

Aliena mitto. Neminem
Honore minuo. Sat mihi,
Id esse quod sum: ceteros
Id esse quidquid sunt, sino.

Nec opto, nec mos est meus
Homines notare singulos;
Sed tempora & mortalium
Mores malos distringere.

Vbique quòd censoria
Delicta stringat virgula,
Id hujus ævi moribus,
Vix Christianis, imputa.

Genio quidem placabile
Placet meo consortium;
Sed hic ubique turgidæ
Fucum fugit facundiæ.

Est lingua vendendis mihi
Inepta fumis: vix emo
Minore majus munere;
Majore cur emam minus?

Haud opto congestas opes:
Mihi est abunde, qui famem
Sedat cibus, scyphus sitim,
Et lana, quæ frigus fugat.

31. Vt nemo te spernat, vide.
Suâ ille culpâ spernitur,
Qui quid loquatur haud capit:
Aut canticum furdo canit,

Qui se indigenti supplicat;
Qui musca mensis imminet;
Ab hoste qui laudem petit,
Vel à tenace peculium;

Qui doctiorem se docet;
Prudentiori qui præest;
Qui se, simul loquentium
Injussus infert in gregem;

Qui Principem dicto ferit;
Qui spernit urbis Præsides;
Qui non suam regit domum;
Aut non suum tenet locum.

